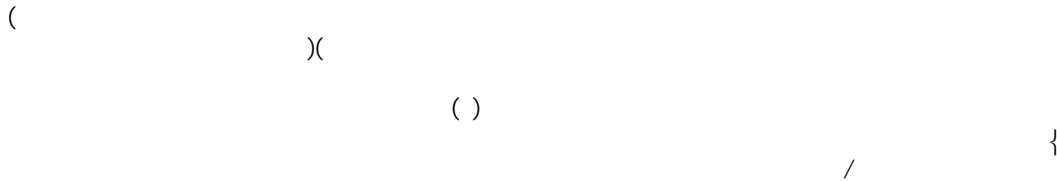

Mònica Planes

A cor fantasma

06.05.21 > 19.06.21. Inauguració: dijous 6 de maig de 17 h a 21 h
Text de Margot E. Cuevas

A cor fantasma fa referència a un estat d'obertura en relació amb el ciment, un material que habitualment se'ns presenta com opac i tancat en si mateix. El fantasma és allò que apareix, que es fa visible, és un aconteixement que es materialitza, com aquestes peces de morter de ciment que esdevenen del fregament del cos amb l'entorn. Si en construcció el morter s'utilitza per unir elements constructius entre si, com maons en un mur, en aquest cas segueix complint aquesta funció: les peces de morter són la unió entre una acció passada i un medi concret que ja no hi és. D'aquesta manera, visibilitzen el fregament entre el moviment del cos i el material, com una crosta a la pell després d'una caiguda.

Aquest és un conjunt escultòric que emana d'un mateix lloc originari, una muntanya de sorra que només podem entreveure per les restes constituents de les peces. Tota muntanya és fundacional: inici i final, cercle tancat, latència i possibilitat.

En aquesta formació primera tot el cos s'hi esfondra, crea una cavitat que acull en si el contacte amb la superfície i l'absorbeix dintre seu. Motlle i emmotllat, còpia i copiat, escultura i escultora; es perden els límits i només el gest és el vincle. Introduir moviment i vitalitat al treball matèric té conseqüències immediates: s'entra en relació amb l'entorn a partir d'un procés capaç de generar potencialitats i presència. Fins i tot del que ja no hi és. Partim de quelcom que ha quedat ocult, que ja no pertany al regne de la visibilitat; però cal que l'ocultació es vegi, que el gest esdevingui manifest, però no necessàriament forma.

Moviment intersticial.

Procés circular.

Aquesta és la paradoxa que ha iniciat el procés de treball: com fixar el moviment corpori, el gest i el procés mental en un material en concret, el ciment. Aquest material és conegut per la seva opacitat, pel seu tractament en un sol gest, sec i estructural. Alhora, pot assolir qualsevol forma, qualsevol aspecte i pot adaptar-se a les necessitats que se li demanen. En aquesta investigació escultòrica, el ciment entra en un procés d'obertura, de vessament, com si unes aigües prenguessin la forma de la força que les comprimeix. La humitat manté les peces obertes i poroses. En aquesta obertura queden desdoblades i tan sols poden apuntar cap a aquest exterior que les conforma i les retorna a si mateixes. Em refereixo al fregament que les origina i la superfície que perdura, una crosta que resulta del contacte entre l'exterior i l'interior, entre la formació de sorra i el cos de la Mònica. Així doncs, el procés esdevé un acte d'imitació: material i escultora interpreten les característiques de l'altre en el frec del contacte. Una en la pell de l'altre. D'aquesta manera, aquest conjunt escultòric està concebut com un conglomerat de relacions, una concatenació de moviments fantasmes, fins i tot de sensacions, que no s'ha d'entendre com una acumulació de masses o d'enllaços mecànics.

Quedem descentrades.

El contacte és la distància.

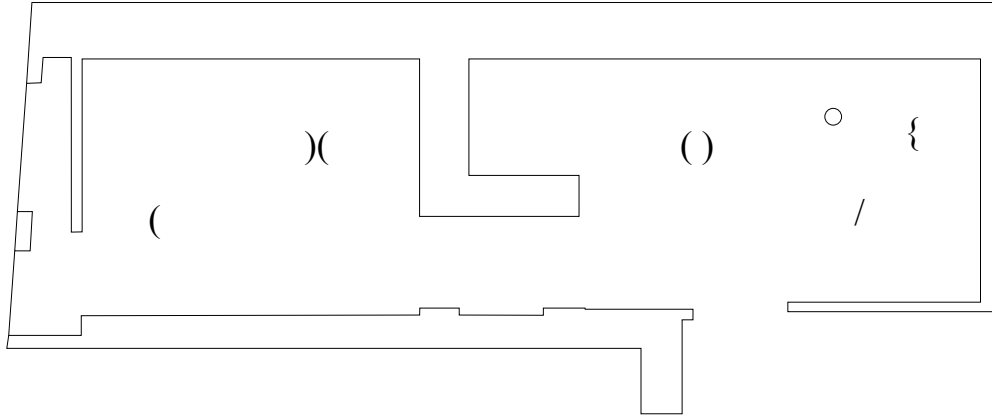
Ferir: generar una obertura de no pertinença, una obertura esmorteïda, acariciada, fregada per la mateixa potència que ha produït la fricció i l'ha feta crosta. El desplaçament del cos sencer frega i es fon amb el morter que l'acull. Les peces no conserven així una imatge i els títols projecten els moviments evitant el llenguatge; arrossequen amb si tot el que han travessat. Són un fantasma que entra en un altre fantasma, i es dissolen en un entrellaç.

Com un nus i un petó:

cercle tancat.

àngels barcelona focuses on the debate of contemporary culture and art practices

Pep Agut | Lúa Coderch | Peter Downsbrough | Marcelo Expósito | Harun Farocki | Esther Ferrer | Joan Fontcuberta | Ion Grigorescu | Daniela Ortiz | Mabel Palacin | Mònica Planes | Jaime Pitarch | Oliver Ressler | Jorge Ribalta | Pedro G. Romero | Mireia c. Saladrigues | Michael Snow | Ania Soliman | Richard T. Walker

Aquest projecte sorgeix de la col·laboració entre Margot E. Cuevas i Mònica Planes a l'espai2 de la galeria àngels barcelona durant els mesos de gener i maig del 2021.

Moltes gràcies Alejandro Palacín, Stephane Carpinelli, Cristina Spinelli, Álvaro Chior, Montse Arderiu, Miranda Pérez-Hita, María Diez, Guillermo Santomá, Quico Peinado, Elena Pérez, Hiuwai Chu, Mariana Canepa, Max Andrews, Asier Tapia, Alex G. Molner, Emilio Álvarez, Gabriela Moragas, Francesc Ruiz Abad, Jaume Clotet, Alicia Garrido, Natalia Domínguez, Christos Papatirou, Alberto Peral, Luis Bisbe, Daniel Ensesa, Antoni Planes, Teresa Castán, Serafín Álvarez, Clàudia Elies, Carla Boserman i el grup de BAU del programa +Moments, Mireia Lozano, Kat Sopera, Helena Vinent, Aïda Andrés, Pau Güell, Joana Roda, Bernat Daviu, Josep Maynou, Marc Romero i el grup del cicle d'escultura de la Massana, Teresa Blanch, David Bestué, Susana Solano, Lucía C. Pino, Marta Aguilar, Rafel G. Bianchi i el Taller de creació de tercer de Belles Arts, Marta Echaves, Fernando Gandasegui, Elia Bagó, Paula García-Masedo, Julia Spínola per les visites i converses a l'estudi al llarg d'aquests darrers mesos.

També, a l'Alejandro Palacín, al Lucho Hernández i al Quico Peinado per l'ajuda en la manipulació i el trasllat de les peces.

Mònica Planes (Barcelona, 1992) ha realitzat el Màster de Producció i Investigació artística (2016) i és graduada en Belles Arts per la Universitat de Barcelona (2014). Ha presentat el seu treball individualment al Nivell Zero de la Fundació Suñol (2017), a la galeria àngels barcelona en el marc de ArtNou (2017), a la Fundació Arranz-Bravo (2018) i al Centre Cívic Can Felipa amb l'ajuda de la convocatòria d'Arts Visuals (2020). Durant els últims anys, ha rebut beques com la de la Fundació Felícia Fuster 2016, Han Nefkens - Potgraduados UB (2016), Fundació Guasch Coranty (2017) o Ajudes Injuve per a la Creació Jove (2018-2019). També va rebre el premi Art Jove (2018) en la modalitat d'investigació, va ser seleccionada en el III Premi Cerveses Alhambra presentat a ARCO (2019) i va participar en la 10a edició de Creadors EnResidència en col·laboració amb l'Institut Juan Manuel Zafra i el Museu del disseny de Barcelona (2019). L'any passat, va ser seleccionada a la modalitat d'obra del Premi Miquel Casablancas (2020), a la Biennal d'Art Ciutat d'Ampostà BIAM (2020) i recentment a el Premi d'Escultura 2021 de la Fundació Vila Casas.

Margot E. Cuevas Orteu (Barcelona, 1995) és historiadora de l'art i comissària independent. Ha realitzat el màster en Estudis avançats en història de l'art per la Universitat de Barcelona. La seva pràctica comissarial s'ha desenvolupat en paral·lel amb la gestió cultural havent treballat en institucions com la Blueproject Foundation a Barcelona (2017-2019). Actualment treballa a la galeria Bombon projects, a Barcelona, des de 2019.

Com a comissària independent va realitzar una residència a Tangent Projects (Hospitalet, Barcelona) amb una durada d'un any al costat de Gabril Virgili, dins de el programa Affine. Entre d'altres projectes s'inclouen: la participació en el programa d'Art Nou 2020 amb l'exposició performàtica "La Mina de Sal / La Set Animal" al costat dels espais de projectes independents Dràcul·la, El Pumarejo i fase.xyz situats a l'Hospitalet; o l'exposició "Noli em tangere" amb l'artista Marcel Rubio.

àngels barcelona focuses on the debate of contemporary culture and art practices

Pep Agut | Lúia Coderch | Peter Downsbrough | Marcelo Expósito | Harun Farocki | Esther Ferrer | Joan Fontcuberta | Ion Grigorescu | Daniela Ortiz | Mabel Palacín | Mònica Planes | Jaime Pitarch | Oliver Ressler | Jorge Ribalta | Pedro G. Romero | Mireia c. Saladrigues | Michael Snow | Ania Soliman | Richard T. Walker